

Lokalredaktörer i Kristineberg: nr.2. 1949, var Gurra Stenberg, Göte Mannberg och Lage Karlsson

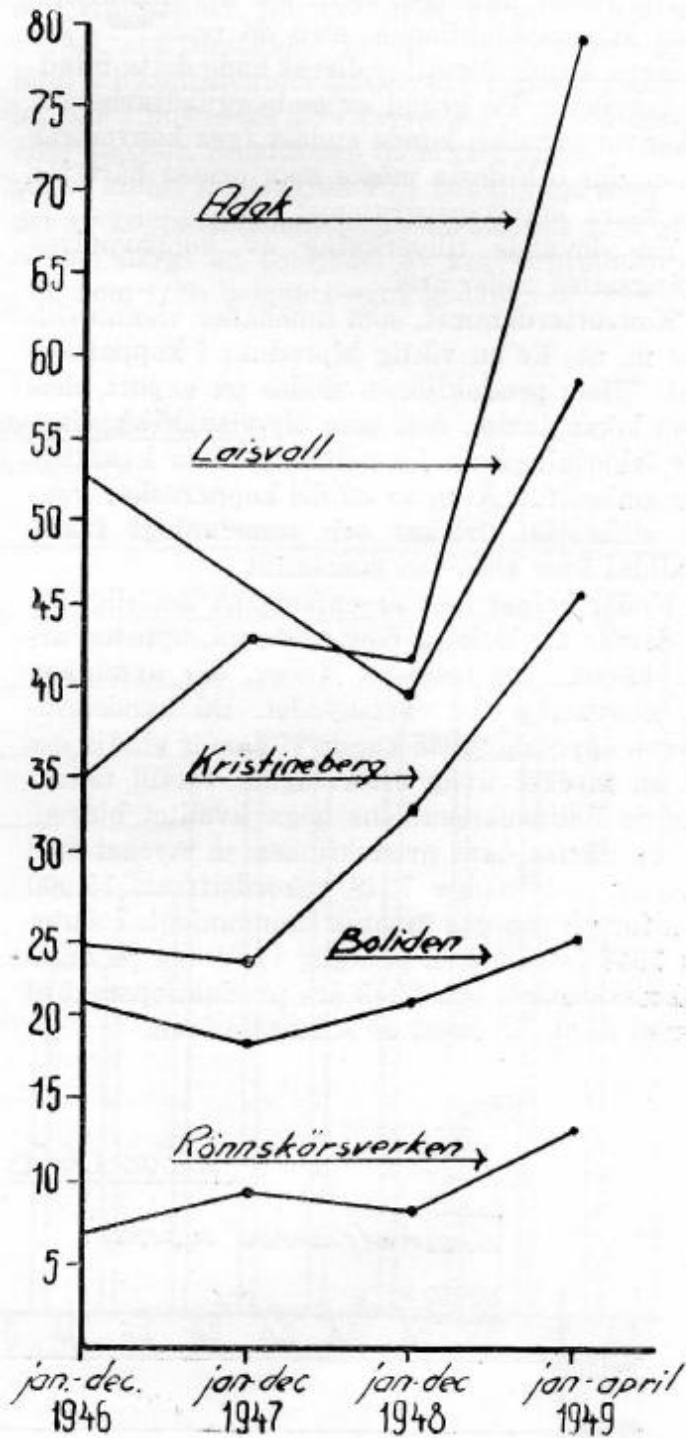

Metallpriserna den 1 juni 1949.
Noteringar i kronor per kg och ton

M e t a l l		London	New York	New York 1/6 1948
Guld	kg	4015	4050	4051
Silver	kg	84	83	86
Koppar	ton		1400	1710
Bly	ton		950	1310

Ann. Noteringarna äro delvis nominella, enär fri handel i metaller knappast förekommer.

Olycksfallsfrekvensen vid vårt företag

Antal olycksfall per 100 årsarbetare 1.1 1946—
30.4 1949.

Vad är anledningen till att olycksfallens antal
ökat så oroväckande hittills i år?

Är det värt besväret?

En av de mest framträdande olycksfallstyperna inom gruvindustrin är olycksfallet i samband med nedstörtning. Detta är ej beroende på att personer särskilt ofta falla ned i schakt, utför pallar, kratersidor etc. utan mera därför, att olycksfallen nästan undantagslöst resultera i död eller invaliditet. Äro nu dessa olycksfall sådana som vi måste räkna med som ett nödvändigt ont? Nej och åter nej! De kunna undvikas om följande regel alltid följes: »Livbälte och livlina skola användas under alla arbeten där nedstörtningsrisk finns och där plattform med betryggande räcke ej är anordnad!» Solidaritet, kamratskap, laganda kan göra den regeln till en självklar del av arbetet, och lyckligtvis finns det många med både huvud och hjärta på rätta ställen, som inser detta. Ett par av dem berättar nedan om lärorika händelser. Det finns många, många, som kunna fortsätta på samma linje. Må de lyckas att öppna ögonen på *alla* inom vår industri, så att ingen mer, dumdrigt eller i tanklöshet sätter liv och hälsa på spel. Nedstörtningsolycksfallen äro onödiga.

Stig Rahm.

Som ett led i bekämpandet av olycksfall vill jag berättar följande händelse från mitt arbete på ett galler på 90 m nivån i Kristinebergsgruvan.

En dag, när jag var sysselsatt med skutborrnig på gallret, rasade helt oväntat berg uppifrån kratern, och då jag skulle springa undan för raset, halkade jag och föll genom gallret. Men tack vare att jag alltid använder livlina, blev ej fallet mer än en meter. Om jag ej använt livlina, hade jag störtat ner i det 60 m djupa schaktet samt fått flera ton berg över mig.

Ake Gustavsson, Kristineberg.

För en tid sedan inträffade i grovkrossen på 250 metersnivån i Kristinebergsgruvan ett olyckstillbud, som genom en tillförlitlig skyddsanordning, i detta fall den i gruvan allmänt brukade livlina, avlöpte så gott som utan både materiella och kroppsliga skador.

Malmtransportörerna den dag detta inträffade hade mycket körning, och jag hade svårt hinna få ur krossen så det skulle vara plats för nästa malmsätt. Då jag efter att ha matat igenom ett sätt kom upp från den under nivån liggande krossen låg det kvar flera stora skut på gallret och dessa måste skjutas. Jag ville ju givetvis skjuta rent gallret så fort som möjligt, så det inte skulle behöva bli stopp i transporten, varför jag kopplade maskinen, drog på luften och klev ut på gallret för att borra. Att ta på mig livlina var det inte tid till och behövdes ju inte heller ansåg jag. Jag var ju van galerskötare från tiden före krossens tillkomst och hade tidigare inte försökt sticka ens en fot genom gallret. Men om jag inte precis ansåg det nödvändigt, så kanske det var en viss respekt för mina förmän och chefer, som har den obehagliga vanan att dyka upp, när man minst anar det, som gjorde att jag ändå spände på mig livlina, för att så att säga vara på den säkra sidan. Nu gick jag ut på gallret igen och började borra, och för att få största möjliga effekt på maskinen, steg jag på skuten och pressade på maskinen med hela kroppstyggen, och då det var hård kvartsblandad malm, måste jag vända bort huvudet för att skydda ögonen. Efter några ögonblick sprack skuten och jag störtade ner i krossfickan, ett fall på omkring 3 meter. Fickan var nu tom så när som på en 25 à 30 cm. hög kant småberg, som blivit sittande kvar, men då jag ramlade lösgjordes detta berg och jag följde med tills livlina stoppade mig, medan det kvarvarande berget rusade i väg ner i krossen.

Om jag nu denna gång varit utan livlina, hade jag fått följa med genom krossen och kvarlevorna hade väl återfunnits på skipstationen så småningom, för någon möjlighet att klara sig på något vis fanns absolut inte. Nu var det några sekunders verk att äntra uppför livlina och dra upp bormaskinen, som med luften på hängde i slangen och gick för fullt. Rålsavståndet på detta galler är 70 cm. och detta i förening med den starka lutningen gör det nästan omöjligt att få något tag i rålsen och i detta fall hann jag dessutom inte ens tänka, eller göra den minsta rörelse för att klara mig. De materiella skadorna efter detta olyckstillbud blev bara ett krossat lampglas, då jag i fallet slog huvudet i slasplåten i fickan. De kroppsliga skadorna blevo några blåmärken och en domnad högerarm några dagar, men det var ingenting att tala om och föranledde inte något läkarbesök eller någon sjukdag.

Tid är pengar, det är ju sant men om jag inte offrat dessa sekunder för att spänna på mig livlina, hade Ni inte fått läsa denna lilla notis och i Kristineberg hade det varit en änka till och en liten flicka utan pappa för att inte tala om det otrevliga arbetet att plocka upp kvarlevorna efter en arbetskamrat. Men i framtiden skall vi använda de säkerhetsanordningar som finns på arbetsplatserna. Eller hur?

Kristineberg den 25 april 1949.

Bertil Vahlström.